

er maaste faalebes i Kjøbenhavn, men jeg tør paasta, at udenfor Kjøbenhavn er det paa ingen Maade en Byrde at være blandt de Sagsførere, der faae offentlige eller beneficerede Sager. Det er en Stilling, som er meget attraaet af de efter Loven af 26de Mai 1868 dannede Sagsførere; saa snart der er en Plads ledig, slaas de om den. Naar nu § 3 siger, at den Sagsfører, som samtykker i at beskiftes udenfor sin Jur, maa tage Extrabetaling, vil det meget let kunne lede til en Omgaaen af Loven og til netop det Modsatte af, hvad Paragrafen tilsigter. Man har jo ikke, i alt Fald i de mindre Jurisdiktioner, mange Sagsførere, som skulle eller som have Ret til at deltage i offentlige Sagers Behandling, idet der tværtimod kan være Mangel paa dem i Stedet for, at der kan være Tale om, at det gaar efter Jur. I Reglen vil der være to, men lad ogsaa være, at der er Steder, saaledes som hvor min ærede Kollega her bag ved (Sessen) bor, hvor der er en hel Mængde, saa tror jeg dog — og det vil jeg bede min ærede Kollega bekræfte —, at naar der er Tale om en offentlig Sag, vil en eller anden Sagsfører med den største Glæde se at faae fat i den. Jeg tror, at den Praxis meget let vil udvikle sig, at en Sagsfører vil se at faae et Andragende stillet op, hvori en Mand f. Ex. skriver, at, da han har det bedste Haab om at blive tiltalt for den eller den Forbrydelse, andrager han om, at der maa blive beskiftet ham denne Sagsfører. Saadant noget sørger Sagsføreren nok for at faae at vide, og saa har han frie Hænder til at tage Extrabetaling. Det tror jeg ikke gaar an. Saaledes som det for mig stiller sig for Dieblikket, er der to Tilfælde, hvor det forekommer mig, at en Sagsfører, der beskiftes, aldrig bør have Betaling; det er for det Første, hvor han er beskiftet i en Straffesag, i en offentlig Sag, og dernæst, hvor han er beskiftet Sagsfører i Henhold til det saakaldte beneficium paupertatis, osv., hvor en Mand har faaet fri Proces, fordi han ikke, som der staar i Frd. af 1827, uden at savne det Nødvendige til Jøden og sin Familie har Naad til at betale. I disse to Tilfælde bør det aldrig kunne tilstedes Sagsførerne at tage Extrabetaling. Men der er desuden en tredje Slags befalede Sager, nemlig i Henhold til det saakaldte beneficium processus gratuiti, det vil sige Beneficium til fri Proces for Embedsmænd eller visse offentlige Stiftelser, hvor det forlanges af dem at anlægge Sag, eller hvor der er Anledning for dem til i Embeds Medfør at

anlægge Sag. I slige Tilfælde, hvor f. Ex. en Amtmand, Minister eller hvem man vil tage, finder Anledning til at anlægge Sag, er det ligegyldigt, om han honorerer vedkommende Sagsfører derved udenfor det Salær, som kan tilfjendes denne ved Dom. Men i de to andre Tilfælde forekommer det mig ikke rigtigt at admitttere nogen Undtagelse. I Motiverne staar der ganske vist, at denne Bestemmelse er indsat af Hensyn til det ikke usædvanlige Tilfælde, at den paagjældende Tiltalte selv ønsker at sørge for sit Forsvar, altsaa derved, at han gjør Afstale med en Prokurator om at være hans Defensor, og at da Prokuratøren kommer med dette Samtykke og begjærer at blive beskiftet udenfor sin Jur. Men er en Mand saa velhavende, at han ikke vil nøies med det Forsvar, Staten beskifter ham, men vil selv have en Anden, kan han blot frasælge sin Ret til at faae beskiftet en befalede Sagsfører og sige: jeg møder selv med Sagsfører. Hele Forstjellen bliver det ubetydelige Salær, som kunde tilfjendes Sagsførerne ved Dom; men vil den Tiltalte ikke nøies med det ham beskiftede Forsvar, saa lad ham betale selv. Jeg vil bringe i Erindring, at vi allerede have en Bestemmelse derom i Sagsførerloven, og det forekommer mig, at det vilde være det Heldigste at blive staaende derved. Der staar nemlig i Slutningen af § 12 i Lov af 26de Mai 1868, at en Tiltalt eller Parten i en beneficeret Sag kan overlade sin Sags Udførelse til en anden, til Møde i vedkommende Ret berettiget Sagsfører, saafremt denne er villig til at paatage sig dette Over uden noget Vederlag fra det Offentlige. Derksom man blev staaende ved denne Bestemmelse og, om man ønsker det, udtrykkelig undtager Sager, hvori der er givet beneficium processus gratuiti, tror jeg, det vil være nok saa heldigt. Det er som sagt ikke mange Bemærkninger, jeg har at gjøre ved dette lille Lovforslag, hvis Fremkomst jeg i det Hele taget maa anse for at være heldig. — Der er endnu et med denne Sag i Forbindelse staaende Forhold, som jeg kunde ønske at henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa. Om det kan tages i Betragtning ved denne Lov, skal jeg lade være usagt, men det er et Forhold, som har en meget betydelig økonomisk Virkning. Det er med Hensyn til Antallet af de Sagsførere, indenfor hvis Kredt denne Jur med Beskiftelse til at udføre offentlige Sager gaar. Det vil erindres, at der staar i Sagsførerlovens § 12: „Udførelsen af offentlige og